

gørelse findes i §§ 4—8, §§ 10—12, § 16 og § 24 og foreslås ved nærværende lovforslag opretholdt også for skatteåret 1957-58 med de af forholdene nødvendiggjorte ændringer, for så vidt angår de i §§ 5 og 24 omhandlede nedslag.

Herudover indeholder forslaget forskellige nye regler, hvoraf her navnlig skal fremhæves forslagets § 3 om adgang til at opnå børnefradrag for sådanne hjemmевærende børn mellem 16 år og 18 år, som efter forslagets § 7 begæres sambeskattet med familieoverhovedet, § 5 om adgang til at overføre underskud til de nærmest efterfølgende to skatteår, samt § 10 om tilbagebetaling efter begæring af bunden opsparing til personer, der omfattes af reglen i lovforslagets § 4.

Om de ovenfor nævnte bestemmelser såvel som om forslagets andre bestemmelser henvises i øvrigt til nedenstående bemærkninger til lovforslagets enkelte paragraffer.

Til § 2.

Danske statsborgere, der er ansat ved herværende fremmede gesandtskaber, har i praksis indtil afsigelsen af den nedenfor nævnte højesteretsdom været anset for begrænset skattefri, nemlig med hensyn til den fra gesandtskabet modtagne lønning. Denne praksis beroede på, at man underkastede bestemmelsen i statsskattelovens § 3, nr. 2, en indskrænkende fortolkning, idet udtrykket „gesandtskabspersonale“ kun antoges at omfatte fremmede, der var udsendt til at gøre tjeneste ved gesandtskaber her i landet. Når man efter denne begrænsning af det af den fulde skattefrihed omfattede gesandtskabspersonale ikke helt har nægtet de ved gesandtskaberne ansatte danske statsborgere skattefrihed, men har indrømmet dem en begrænset skattefrihed med hensyn til gesandtskabslønnen, har dette alene haft sin grund i hensynet til den internationale sædvane, som på dette punkt almindeligvis — men dog ikke overalt — følges.

Ved højesteretsdom af 13. november 1951 er den nævnte indskrænkende fortolkning imidlertid blevet underkendt, og forholdet er herefter det, at danske statsborgere, ansat ved herværende gesandtskaber, kun er undergivet begrænset skattepligt efter statsskattelovens § 2, nr. 3, og altså er skattefri, f. eks. af almindelig formue og formueindtægt. Da dette må forekomme urimeligt, har man foreslået den i tidligere praksis fulgte regel lovfæstet, hvorved man, som foran nævnt, er i overensstemmelse med den almindelige internationale sædvane.

Under hensyn til, at de grunde, der har ført til,

at danske statsborgere, der er ansat ved herværende gesandtskaber, alene bør anses for skattefri af den fra gesandtskabet oppebårne lønning, til dels også gør sig gældende for personer, der ikke har dansk statsborgerskab, men som ved deres ansættelse ved et herværende gesandtskab er skattepligtige til staten, har man foreslået, at også sådanne personer alene skal være skattefri af den fra gesandtskabet oppebårne lønning. Det er dog foreslået, at finansministeren i særlige tilfælde kan tilstå sådanne personer den i statsskattelovens § 3, nr. 2, og § 11, nr. 1, hjemlede skattefrihed. Denne bestemmelse er navnlig tænkt bragt til anvendelse i tilfælde, hvor her i landet skattepligtige personer udnævnes til at beklæde visse højere stillinger ved herværende udenlandske gesandtskaber.

Den i statsskattelovens § 3, nr. 2, hjemlede skattefrihed gælder for så vidt angår konsulærembedsmænd alene personer, der ikke er danske statsborgere. Det skønnes rimeligt at undergive denne skattefrihed samme begrænsning som anført vedrørende gesandtskabspersonale, nemlig således, at personer, som ikke er danske statsborgere, men som ved deres ansættelse i en herværende udenlandsk konsulær repræsentation var skattepligtige til den danske stat, alene skal være skattefri af den fra repræsentationen modtagne lønning, dog med samme dispensationsbeføjelse for finansministeren som for personer knyttet til de diplomatiske repræsentationer.

Til § 3.

Ved ligningsloven for skatteåret 1951-52, lov nr. 490 af 20. december 1950, blev det med virkning fra og med skatteåret 1951-52 fastsat, at børn over 16 år altid skal selvstændigt skatteansettes. Dette betød en nedsættelse af den i statsskattelovens § 7, stk. 2—4 indeholdte aldersgrænse på 18 år, idet man ønskede, at børn over 16 år altid blev undergivet selvstændig beskatning uanset størrelsen af barnets indtægt. De gældende regler findes i § 17 i lovbekendtgørelse nr. 305 af 13. december 1955.

Når barnet undergives selvstændig beskatning, tilkommer der ikke familieoverhovedet ret til børnefradrag. Børnefradrag skal efter de gældende regler, der findes i § 4 i lovbekendtgørelse nr. 305 af 13. december 1955, indrømmes for børn under 16 år, der ikke skatteansettes selvstændigt, og som ikke har midler til at bekoste deres eget underhold. Børnefradrag har været indrømmet helt siden statsskatteloven af 1903 med vekslende beløb; aldersgrænsen lå indtil skatteåret 1950-51 fast på